

gledanjem naslađuje. U blizini kola zaustavile se i one dvije, da pogledaju malo iz prikrajka. A kolo je sve veselije igralo, da su se zažarili momci i djevojke. Bila bi se i ona uhvatila s vršnjakinjama, ali kao da joj srce nije dopuštalo. Nekakva slutnja, što li, kao da ju je odvrćala da se odazove nagovaranju svojih drugarica. Ali, kako njihovo nagovaranje nije prestajalo, konačno joj je i sama kuma Ivka rekla:

— Zašto se ne bi i ti uhvatila s njima! U tom nema zla nikakova.

Nagovoru kume Ivke, koju je poštivala kao drugu majku, nije mogla da odoli, pa se je, sve preko volje, i ona uhvatila, a u isti čas je kolo zaorilo:

Igra kolo, igra kolo na dvadeset i dva!

Igra kolo, igra kolo na dvadeset i dva!

Sad je istom nastala na plokati ona prava stiska, a prozori okolnih zgrada, pa i oni kneževske palače, krcati znatiželjnoga svijeta. Svak je htio da se nagleda te narodne igre, pa je najzad i sami gradski knez, u pratnji dvojice gradskih sudaca, izašao iz palače, da na plokati, iz bližega, pogleda taj prizor. Tad je baš kolo zaorilo:

U tom kolu, u tom kolu lijepa Jelka igra!

U tom kolu, u tom kolu lijepa Jelka igra!

Kakve Jelka, kakve Jelka lijepe oči ima!

Da me hoće, da me hoće pogledati njima!

Kolaši su htjeli da tim umetkom pozdrave djevojku, da joj izraze svoje veselje što je pristupila k njima; ali ona, sirota, što od kola, što od toga pozdrava, kojim se je opća pozornost na nju svraćala, bila porumenila kao živa vatra, pa je taj čas bila ljepša od najljepše ruže.

Kad su se kolaši odmarali, slučajno se ona našla u najbližoj blizini gradskoga kneza, koji zaustavi na njoj svoj pogled, pa će pod glas jednomu od svojih pratilaca:

— Poznate li možda tu krasnu pučanku?

— To je na glasu ljepotica, ekcelencijo, — odvрати mu jedan nešto glasnije.

— Ne znate li, kako se zove?

— Jelka Tomićeva, ekcelencijo.

— Naša sugrađanka?

— Rođena sestra kapetana Petra Tomića. Inače, sirota bez oca i majke.

— Sestra kapetana stratijotske čete?

— Na službu, ekcelencijo.